

Publicerad 2009-11-23 17:36 av Marcus van Eghen

Nya äventyr, samma felstavningar

Rymdfrisyr - Olika sätt att dö en dag som denna

Strax utanför det solsystem som jorden tillhörde låg en station för reparation och allmän service av smugglarskepp som inte var välkomna eller speciellt sugna på de stora rederiernas egna servicestationer.

Det var en gammal, mycket gammal rysk rymdstation som så mycket annat hade övergivits i omloppsbana runt jorden och köpts av Phantax Kreble för skrotvärde.

Sedan hade den renoverats med gaffatejp och ett sorts lim som Kreble hade sett på TV-shop en sen natt och hört att det användes av NASA.

Kort sagt var varje servicetillfälle ett tillfälle som livet mycket väl kunde tänkas sluta på.

Ombord på stationen var golvet fullt av hål, ventilerna av tjockt glas buktade på ett obehagligt sätt och NASA-klistret flagnade och hängde längst väggarna som en vit variant av spökhåret i en känd japansk/amerikansk skräckfilm från det andra millennieskiftet sedan Jesus påstådda födelse.

Nej, inte Jesus Gonzales utan han med korset.

På stationen arbetade några av de allra galnaste varelserna i hela universum för minimilön.

Dessa varelser råkade komma från jorden.

Den galnaste av de alla var den individ som kallade sig för Håkans personliga mekaniker, trots att han var allas personliga mekaniker.

Han kallade sig för Bitle, eller om han hette Bitle, iallafall kallar vi honom för det.

Saken med Bitle var att han spenderade all sin dödtid på stationen med att se amerikansk film från nittonhundranittioalet eller lyssna på hiphop från samma tidsera.

Han brukade hälsa med fraser som "wassap ma määän?!" eller "was hangin niggah?!" och hade ett otroligt enerverande vokabulär i största och minsta allmänhet.

Efter en svettig dockning med många religiösklingande läten från kquitkvinnan och Håkan funderandes på om han verkligen var beredd att dö med den där saken i styrhytten gick stationens låsklackar i de väl nötta spåren på Betsies sidor.

Ett ljudligt pys följt av en mekanisk hostning och ett par kortare pys följt av mekaniska svordomar kungjorde att dockningen ännu en gång hade lyckats och

Håkan med sällskap var nu fast i ett låsgrepp från vad som tvunget måste ha varit världens farligaste plats.

Utanför dörren hördes verktyg slå mot plåt och Bitle småsjungandes på "All mah niggahs get da fuck up".

Efter ytterligare lite slammrande och några svordomar kom han in i hytten, stirrade på kquitkvinnan en lång stund innan han utbrast "was hangin niggahs?!"

När kquitkvinnan som i två dagar hade berättat allt om sina många problem för Håkan med en andedräkt som bara hade blivit förvärrad under tiden sa att hon skulle gå på en tur runt stationen började

Håkan fundera på att om stationen ska explodera kan den få göra det nu, sedan kom han på att Bitle var där. Då försökte han tänka på någonting annat istället.

Först funderade han på om han skulle låta måla Betsie svart, sedan blå.

Sedan tänkte han på fotboll.

Sedan gick han för att hjälpa Bitle så att arbetet skulle gå fortare och han kunde smita ifrån stationen och lämna kquitkvinnan bakom.

Och sedan måhända... Ta livet av sig lite?

Håkans lastkryssare bestod i stort sett av ett stort lastrum och en liten styrhytt med en kryssningstol, en slaf, en minimal köksdel och en toalett och dusch i storlek med ett kylskåp, som förövrigt också fanns, i storlek med en skokartong.

Skeppet var på utsidan inringat med oräkneligt antal kameror som via två stora skärmar framför kryssningstolen gav rymdfararen information om den omgivande rymden.

Runt stolen, på armstöden och väggarna fanns en uppsjö av knappar, mätare och reglage där Håkan hade ett någorlunda hum om ungefär hälften.

Farkostens huvudreglage var en styrspak som satt i golvet framför stolen.

På spaken fanns ett reglage för fart, ett annat för vilken vinkel av skeppet man ville se på vilken skärm och en knapp för fallskärmen som kunde användas om allt annat sket sig. Och det hände.

Kruxet med en fallskärm är att den kräver en atmosfär och tyngdkraft för att fungera.

Skulle rymdfararen vara tvungen att nödlanda på en okänd planet kunde han bara hoppas att där fanns någonting gasformigt för skärmen att fyllas med och någonting som faktiskt drog skeppet mot planetens yta.

Nu tänker ni att alla kroppar i universum har en dragningskraft, men det är bara delvis sant.

Precis som precis allt annat i universum överhuvudtaget.

Väggarna i styrhytten/köket/sovrummet/vardagsrummet/hobbyverkstaden var täckta av bilder på människor som Håkan tyckte var värda att titta på av olika anledningar.

De anledningarna hade spännvidd mellan stora bröst och roliga ögonbryn.

Längst med en smal hylla på väggen fanns ett stort antal tejprullar och små figurer av tejp.

Elefanter, tomtar, fiskar och Håkans senaste projekt, en basfiolspelande leguan med cowboyhatt.

Kquitkvinnan hade lämnat en väska som låg på slafen där hon hade suttit.

Över kanterna på väskan hängde använda näsdukar, underkläder och kondomer i storlekar för alla galaxens varelser, där i jämförelse jordiska män stod sig ganska bra.

Hon hade berättat detta för Håkan och tittat på honom med en hungrig blick.

Håkan hade tittat bort och försökt simulera en meteoritstorm genom att skaka på styrspaken häftigt.

Hon hade också berättat om målet med hennes uppdrag. Hon skulle hitta en jordling vid namn Ogathan som bodde på planeten Belelele. Han hade flytt jorden för många år sedan för att leva ett liv av rädsla och allehanda negativa känslor.

Vissa jordlingar hade hanterat krummunkarna kärleksfulla offensiv på detta sätt och hade bildat en koloni på Belelele efter att ha utrotat ursprungsbefolkningen.

På kolonin hade de samlat alla pickupbilar, vapen, ammunition, cowboyhattar och flanellskjortor de hade kunnat få tag i.

Sedan hade de byggt kyrkor, barer som spelade countrymusik och satt upp vägskyltar att skjuta på överallt.

Ett fullkomligt galet ställe.

Där bodde den amerikanske president som var gällande vid den första kontakten med sina tre söner och sin fru.

Det sista som hördes av honom var två meddelanden. Det första när krummunkarna landade på jorden, det löd, fritt översatt;

Det här är utan tvekan den allra mest knullade jävla dagen i mänsklighetens historia och det andra när mänskligheten tog det kollektiva beslutet att fnissa hysteriskt åt allting, det löd;

Det här är utan tvekan den allra mest knullade jävla dagen i mänsklighetens historia.

Sedan hade han och hans familj varit som bortblåsta en vacker dag. Tills för ett tjugotal år sedan då han hade skickat ett knastrigt meddelande till jorden för att upplysa jordlingarna om att deras musik var jävla smörja.

Håkan hade nickat åt kquitkvinnans förslag att bara släppa av henne på Belelele och sedan fortsätta sin picnic som Håkan hade nickat att han skulle på när hon hade frågat vad en sådan sexig karl gjorde ute i universum.

Det var hennes första förlag på tänkbara aktiviteter och Håkan hade nickat och simulerat en meteoritstorm.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus van Eghen med Poeter.se id #31301 innehar upphovsrätten